

Teerenpeliä Turun kaupungissa

JUHANI. Voi, veikkoseni! luulenpa että haastelisit vähän toisin, jos hieman enemmän olisit katsellut ympärilles tässä maailmassa, jos esimerkiksi olisit käynyt Turun kaupungissa. Sen olen minä tehnyt, koska ajoin sinne härkiä Viertolan kartanosta. Näinpä siellä yhtäkin ihmeekseni, näin kuinka prameus ja komu voi panna pyörään ihmislasten päät. Voi teitä, voi pauhaavata kylää, voi häilyväistä elämää kumminkin! Tuolta jyrisee vaunut, täältä jyrisee vaunut, ja vaunuissa istuu sen vietäviä viiksinaamaisia narreja, istuu tyttöjä kuin posliinivauvoja, tuoksuttaen kauas ympärillensä sakean hajun kalleista öljyistä ja rasvoista. Mutta katsoppas tuonne! Jesta ja varjele! sieltähän nyt hipsuttelee esiin kultahöyhenissä oikein aika vekama mamselli tai röökinä mitä hän lie. Kas hänen kaulaansa! Valkea kuin rieskamaito, poski ruttopunainen, ja silmät palaa hänen päässään kuin päiväpaisteessa kaksi roviotulta, koska häntä vastaan käy oikea kekkale mieheksi, hatussa, kiiltomustassa hännystakissa, ja tirkist...--no vie sinun pirkele itseäskin!--tirkistelee läpi nelikulmaisen lasin, joka välkky vekkulin vasemmalla silmällä. Mutta kas nyt...--no sinun seitsemän seppää!--nytpä keksautetaan kummaltakin puolelta, ja kas kun naara nyt oikein rypistää suunsa mansikkasuuksi ja livertelee kuin pääskynen päiväisellä katolla, ja teikari hänen edessänsä viskelee kättänsä ja häntäänsä, heilauttelee hattunsa ja raappaisee jalallansa että kivikatu kipenöitsee, kas sepä vasta leikkiä oli. Voi, te harakat itsiänne! aattelin minä, poika-nalliainen, seistessäni kadun kulmalla, rykelmä tuoreita härjänvuotia olalla, ja suu mareissa katsellen tuota teerenpeliä.

TUOMAS. Herrat ovat narreja.

TIMO. Ja lapsekkaita kuin piimänaamaiset kakarat. Niinpä syövätkin, ryysyt rinnoilla, ja eivätpä--koira vieköön!--osaa lusikkaansakaan nuolla, koska pöydästä nousevat; sen olen nähnyt omilla silmilläni suureksi ihmeekseni.

SIMEONI. Mutta peijata ja nylkeä talonpoikaa, siihen kyllä ovat miehiä.

JUHANI. Tosi, että löytyy herrasmaailmassa paljon ämmällistä ja naurettavaa, sen huomasin Turku-retkelläni.

Seitsemän veljestä (5. luku)